

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068991920/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

meget forskrækket, da Ferdinand en Nat, efterat hun var gaaet til-sengs, traadte ind i hendes Sovekammer og bad hende staae op og komme ind til Lusard. Vundfeberen var temmelig stærk, og i sin Feberphantasie ophørte den Lidende ikke at kalde paa hendes Navn. Hans urolige Feberdrømme, blandende det Forbigangne med det Nærværende, foregjøglede ham, at Claudine var stillet for Revolutionstribunalet og næste Morgen skulde dele Skjæbne med hans fordums General. Hans Angest steg til en saadan Grad, at han vilde kaste sig ud af Sengen, og Ferdinand saae intet andet Raad end at prøve, hvad Claudines Nærværelse kunde udrette. Den Syge kjendte hende strax, han greb hendes Haand med et Udbrud af Glæde; han var øieblikkelig beroliget og lagde sig stille ned, men bestandig med hendes Haand saa fast knyttet i sin, at hun ikke kunde gjøre mindste Bevægelse for at drage den ud af hans, uden derved at forstyrre den Slummer, hvori han lae, og den elskende Pige blev med inderlig Tilfredshed, uden at røre sig, siddende ved hans Leie til langt ud paa Morgenstunden. Hensunken i hans Beskuelse sad hun og betragtede dette ædle, blege Ansigt, og bemærkede ikke, at den opmærksomme Huusjomfru kom for at bringe hende en Kop Kaffe, før Denne tiltalte hende med venlige Klager over at man havde forspildt hendes unge Jomfrues Nattero.

Hun betragtede nu den Syge, der lod til at sove saa roligt, at Claudine undseelig vovede at frigjøre sin Haand. Ak du gode Gud! sagde den aldrende Pige: Hvor er det dog Synd at see saadant et deiligt Menneske ligge saa elendig! Hvad det dog er for onde Tider, vi leve i!

– Ja er han ikke skjøn? sagde Claudine: Finder De ikke ogsaa, kjære Jomfru Susanne, at saaledes som han der ligger, saa ligner han det smukke Kobber hjemme i Dagligstuen, som forestiller den sovende Endymion?

– Det Billede har jeg saamænd aldrig seet paa! men jeg tænkte, da jeg nu stod og saae paa denne stakkels unge Mand, at han ... Gud forlade mig! jeg mener intet Ondt dermed! men jeg synes, at som han der ligger med det sorte Haar og det krusede Skjæg ned om Hagen, ligner han Vorherre, som man seer ham i den store Billedbibel, der hvor han ligger og sover i Skibet.

Fra denne Time var det tydeligt baade for Lægen og den øvrige

Omgivelse, at Claudines Nærhed virkede som en lægende Talisman paa den Syge, hvis Helbredelse efter kort Tids Forløb gik usædvanlig hurtig fremad. Grossererens kom oftere end sædvanligt ud til Landstedet, og ogsaa Madame Valler kom oftere og gjorde Patienten af og til et lille Besøg. Ferdinand opholdt sig stadigt derude, saalænge til Lusard begyndte at sidde oppe og kunde gaac omkring; saa tog han en Dag eller to derfra, men kom jævnlig tilbage.

Nu vilde Madame Valler have Claudine hjem med sig. Kjære Barn! sagde hun, det passer sig ikke, at du bliver her hos denne unge Mand, som nu ikke længere trænger til din Nærværelse. – Men Claudine modsatte sig og forsikkrede, at Lusard var langt fra ikke endnu helbredet, at Conveniens og Folkensnak ikke burde afholde noget Menneske fra Det, der var Godt og Ret, at Lusard jo desuden snart vilde reise hjem til Frankrig, og kun ventede paa at blive saa vel, at han kunde tiltræde sin Reise.

Fruen indvendte, at indtil det kunde skee, vilde der endnu hængaa en længere Tid. Men Tante! sagde Claudine, og fæstede sine store Øine paa Madame Valler med et vemodig Udtryk: Betænk, at saa see vi ham maaskee aldrig mere.

Taarerne trillede ned ad hendes Kinder ved disse Ord. Tanten saae medlidende paa hende, hun sukkede dybt, klappede den unge Piges blussende Kind og sagde med sagte Stemme: Ak, min stakkels Claudine! Jeg har ikke Hjerte til at bedrøve dig, men Gud lade mig ikke faae dig paa ruin Samvittighed foruden mine øvrige Synder!

Claudine, sjæleglad over at være undsluppen den Fare, der true- de hende, kunde ikke undlade at fortælle denne lille Begivenhed, da hun om Aftenen var ene med Ferdinand og Lusard i denne Sidstes Værelse. Hun omtalte med Varme sin Tantes Godhed, hendes kjærlige Hjerte, der altid blev rørt ved Andres Bekymring, og nævnede dertil med Forundring hendes sidste Replik, som noget Uforklarligt i et saa fortræffeligt Menneskes Mund.

Ferdinand smilede skalkagtigt: At hun er et fortræffeligt Menneske, et fromt og kjærligt, i Sandhed qvindeligt Gemyt, det er ogsaa min Mening, men hvad hun med hien Yttring har meent, det er mig dog ret forklarligt; jeg veed godt, hvad der tynger paa hendes Samvittighed. Du skal ikke see saa forfærdet paa mig, Claudine! thi den Synd, som ængster hende, er ikke større, end at jeg for min Part vilde